

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж к 63/2014
12.12.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Биљане Синановић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у поступку предлагача М.К., ради заштите права на суђењу у разумном року, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 к бр.21/14 од 22.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 12. децембра 2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована, жалба предлагача М.К., а решење Вишег суда у Београду Р4 к бр.21/14 од 22.10.2014. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 к бр.21/14 од 22.10.2014. године године, и то ставом I изреке, усвојен је захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача М.К. из Б., Р.Ц.Г. и утврђено је да је у кривичном поступку који се води пред Првим основним судом у Београду, у предмету Ки бр.2894/11 (К бр.8087/13) против окривљене М.М., због кривичних дела из члана 359. став 1. КЗ, 191. став 3. у вези става 1. КЗ, 192. став 1. КЗ, 128. став 2. у вези става 1. КЗ и 340. став 1. КЗ по захтеву за спровођење истраге оштећеног М.К. од 01.04.2011. године, повређено право предлагача – оштећеног као тужиоца у овом кривичном поступку на суђење у разумном року, које гарантује одредба члана 32. став 1. Устава Републике Србије.

Истим решењем ставом II изреке утврђено је право предлагача М.К. на накнаду нематеријалне штете у износу од 20.000,00 динара због повреде права на суђење у разумном року, која ће се исплатити на терет буџетских средстава Републике Србије опредељених за рад судова, у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату.

Против овог решења, жалбу је изјавио предлагач М.К., из свих законом предвиђених разлога, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијано решење и предмет врати Вишем суду у Београду на поновно одлучивање или да Врховни касациони суд стави ван снаге решење Првог основног суда у

Београду К бр.8087/13 којим је одбијен оптужни предлог оштећеног као тужиоца М.К. поднет против окривљене М.М. због напред наведених кривичних дела, с тим што из образложења жалбе произилази да је предлагач жалбу изјавио у суштини због висине досуђене накнаде по основу повреде права на суђење у разумном року сматрајући да би одговарајуће задовољење у конкретном случају представљао износ од 20.000,00 динара месечно, и то од 30.03.2011. године када је поднет захтев за спровођење истраге, до 04.09.2014. године, када је поднет захтев за заштиту права на суђење у разумном року или износ од 2.000.000,00 динара.

Одлучујући о изјављеној жалби предлагача, на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/2008, 104/2009, 101/2010, 31/2011, 78/2011, 101/2011 и 101/13), Врховни касациони суд је одржао седницу већа, на којој је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао:

Жалба је неоснована.

По оцени Врховног касационог суда, Виши суд у Београду је правилно поступио када је, након што је усвојио захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача М.К. и утврдио да је учињена повреда овог права у кривичном поступку који се води пред Првим основним судом у Београду у предмету Ки бр.2894/11 (К бр.8087/13), ставом два побијаног решења одредио предлагачу накнаду у износу од 20.000,00 динара, имајући при томе у виду постојећу праксу Уставног суда Србије, праксу Европског суда за људска права у сличним случајевима, као и саму суштину накнаде због повреде права на суђење у разумном року.

И по оцени Врховног касационог суда, овако одмерена накнада представља адекватну сатисфакцију, у конкретном случају, сходно одредби члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, а како то правилно закључује и Виши суд у Београду у побијаном решењу.

Приликом доношења одлуке, Врховни касациони суд је имао у виду жалбене наводе предлагача, којима се истиче да утврђени износ од 20.000,00 динара не представља правичну новчану надокнаду за повреду права на суђење у разумном року и да би одговарајуће задовољење на име нематеријалне штете представљао износ од 20.000,00 динара месечно од дана подношења захтева за спровођење истраге до дана подношења захтева, али је изнете жалбене наводе оценио неоснованим, имајући у виду да се сходно одредби члана 8б став 1. Закона о уређењу судова предлагачима не досуђује накнада нематеријалне штете коју је подносилац захтева претрпео, већ се досуђује примерена накнада, и то искључиво због утврђене повреде права на суђење у разумном року.

Врховни касациони суд имао је у виду и остале жалбене наводе подносиоца захтева, којима се указује на пропусте који су по његовом мишљењу учињени у току вођења поступка против окривљене М.М. у предмету Првог основног суда у Београду К бр.8087/13 (Ки бр.2894/11), али изнете жалбене

наводе није разматрао, обзиром да се ови наводи не односе на повреду права на суђење у разумном року, а о чему Врховни касациони суд одлучује по жалби, сходно одредби члана 8а, 8б и 8ц Закона о уређењу судова.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку у вези са чланом 402. тачка 2. Закона о парничном поступку донета је одлука као у изреци.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица,с.р.**

**Председник већа – судија
Радмила Драгичевић-Дичић,с.р.**